

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388933600/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

snart i den underjordiske Vaaning: en rummelig Stue, hvis Vægge vare opsatte af svære Kampsteen, og hvis Loft bestod af tæet til hinanden lagte Bjælker. Ned fra dette hang en Lampe, der med sit mørke Skin kun dunkelt oplyste de herværende Gjenstande, som vare: paa den ene Side tvende Senge, en større og en mindre, paa den anden en Bænk, et Bord, et Par Stole, en Kiste og et Par Hængeskabe. I den lille Seng laa tre nøgne Børn, som ved de Fremmedes Ankomst dukkede, som Viidellinger, ned under Dynen. Paa Kanten af den store Seng sad Lisbeth Madame Maçes og bandt paa en Strømpe, hvilken hun af Forbauselse lod synke med begge Hænder i Skjødets. For Bordenden stod en lille rødhaaret Mand, klædt i Skind fra Hagen indtil Knæerne, og hvem Værten forestillede sine Gæster, som sin gode Ven Mikkel Rævehale. »Vi kastede engang her« lagde han smilende til, »efter hans Halvbroer, og saa fandt vi dette Lukaf Mikkel mener, det har været en Røverstue i gamle Dage; men kanske har det ogsaa været en Kjempebegravelse, for her stod et Par sorte Potter med Aske og Been la. Ved det Ord *Røverstue* foer en Gysen over den unge Dame. Kjeresten mærkede det, og sagde paa Fransk: »Frygt ikke min Dyrebare! her ere vi sikre; men det smerter mig, at den første Vaaning, jeg indfører Dem i, skal indjage Dem Skræk og Afskye.« »Jeg vil vise Dem alle mine Herligheder« vedblev Krybeskytten, idet han aabnede en Dør i Baggrunden. »Her er mit Kjøkken, hvor vi kun om Natten tør have Ild paa; her er ogsaa mit Spisekammer« lagde han til, visende paa et Saltrug og nogle Hjortekøller, som hang i Røg over Arnen; »Brød og Kjød har jeg, og en lille Taar Mjød købte jeg i Viborg for det sidste Hjorteskind.« Med disse Ord satte han en Dunk og et Træfad med de omtalte Spisevare paa Bordet: »Æd og drik saameget I lyst af hvad Huset formaaer! og naar I vil afsted, skal I faae en sikker Vejviser.« Cornetten trykkede den ærlige Troglodyts Haand, og sagde: »I dette Øjeblik har jeg ikke Andet at byde Eder, end min hjertelige Tak → «- Jeg tager ingen« afbrød sorte Mads; »men lov mig blot, at I aldrig vil røbe mig eller min Hule!« Med de heiligste Forsikringer blev dette lette Løfte givet: og de Forelskede nåde nu en Frokost, som Hungeren, og Glæden over deres Redning gjorde dobbelt velsmagende.

Efter Værtens Forslag fattede de den Beslutning at oppebie Aftenen, inden de paany tiltraadte den afbrudte Rejse. Imidlertid tilbød Mikkel, at han vilde gaac ud paa Recognosering, saavel for at iagttage

Forfølgerne, som for at indhente Underretning om den fra Vestervig forventede Vogn. Første Gang kom han ikke længere end til Hulens Aabning, og berettede derfra: at hine nu havde omredet Hedebranden, og satte i tvende Afdelinger Vester paa Nogle Timer derefter vovede han sig et Stykke ud i Heden, og vendte tilbage med den Underretning, at de nu rede mod Nordvest, og at Heden rimeligvis nu vilde være sikker for dem, da de ikke kunde formode, at de Flygtende endnu befandt sig i Samrue, og de vistnok ved falske Underretninger vare bragte paa Fejlspor. – Lidt over Middag gik baade han og Værten ud – den Første for at bestille en Vogn i een af de mod Vesten liggende Landsbyer. Den Sidste kom efter en halv Times Forløb tilbage, og fortalte: at han derude havde truffet en ung *Klør*, der forkom ham fordægtig. Paa hans Maal lod det til at være en Tydsker. Han spurgte om Vej til Hvam Kroe, og om der ikke havde færdedes nogen Rejsende derforbi den Dag. Cornetten spurgte nøjere om dette Menneskes Udseende og Klædedragt; og efter Beskrivelsen kunde han ikke længere tvivle paa, at det var hans Ungarer. De gik da Begge ud, og vare saa heldige at indhente ham en Fjerdingvej omtrent fra Hulens. Vi ville ikke længe opholde os ved Ungarerens Beretning om Aarsagen til Vognens Udeblivelse, der var denne: at han og Kudsken havde forvexlet Karup Aae med den, som løber et Par Miil vestligere, ved hvilken altsaa Vognen endnu befandt sig. Ligesaa kortelig ville vi ogsaa bemærke: at han noget før Middag var bleven anholdt og udspurgt af de eftersættende Ryttere, og at han ikke alene smildelig havde redet sig ud af dette Forhør; men endog viist dem paa en Vej, som han vel formodede ikke førte dem paa Spor efter de Flygtende, om hvis Skjæbne han ellers havde svævet i den pünligste Uvished.

Slutteligen finder jeg mig ej heller beføjet til større Vidtløftighed i Catastrophens Udvikling; men vil – som andre Romanskriverer – ile mod Enden: Cornetten og hans Kjereste kom lykkelig den følgende Morgen til Vestervig, bleve der Mand og Kone, og fik for det første af Ejeren, den ældste Broder, en liden Sædegaard i Thye til Beboelse. Junker Kaj fik for det første en lang Næse, og for det andet – et Aars Tid efter – en endnu rigere Frøken i Fyen. Ansbjergmanden og hans Frue sloge reent Haanden af Datteren, og vare – uagtet alle hendes og hendes Mands ydmyge og angerfulde Skrivelser – ikke til at forsones.